

EL TEMPS

Guerra ecològica i ecologia sense guerra

DIRECCIO, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payaras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Unifers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosa, Sento.
RÚBRIQUES: Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Joan de Sagarra, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel García, José Luis Guamer, Juan M. Jativa, Enric A. Llobregat, Josep M. Lluró, Assumpció Maresma, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, Muriu Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, Xúlio Ricardo Trigo.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).
DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Añón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Amb la guerra del Golf, un nou terme militar ha saltat a l'actualitat. Es tracta de la guerra ecològica. L'incendi de pous de petroli o l'abocament de cru al mar, que ha provocat una important marea negra, han cridat l'atenció dels mitjans de comunicació i han fet posar el crit al cel a molts dirigents polítics occidentals.

Saddam Hussein ha perseguit objectius estratègics, a més d'intentar pronunciar una amenaça que dissuadís els aliats d'intervenir-hi. Amb la marea negra, per exemple, el desembarcament dels *mari-nes* pot ser més difícil i les plantes desalinitzadores d'aigua, que proveeixen bona part dels efectius aliats, també queden afectades. Però els efectes ecològics no solen ser selectius. Iran pateix pluges negres i els pescadors del Golf passaran dificultats econòmiques, perquè el petroli afectarà les sardines, tonyines i anxoves que representen una font bàsica d'ingressos. En l'aspecte biològic, nombroses espècies poden desaparèixer i, en tot cas, els efectes sobre l'ecosistema es notaran durant més de vint anys. Sembla que a Occident no hi ha les mateixes ganes d'esmentar els efectes dels bombardeigs aliats. Segons els experts, les tones de pols aixecades arrossegueuen partícules tòxiques, que en tornar al terra crearan greus problemes sanitaris a la població i als animals i perjudicaran els conreus.

Tota guerra causa, entre altres, uns perjudicis ecològics. Les accions de Saddam Hussein són condemnables, perquè provocaran unes pèrdues importants. Però les accions dels aliats no són de les que es podrien encabir en un ideari *verd*. Es diu que un bombardeig sobre les centrals nuclears iraquianes no provoca gaires danys, perquè tenen poca potència. O bé es vol oblidar que qualsevol explosió en una central nuclear és dramàtica per a la gent que viu més o menys a la vora, o bé es pensa que els efectes de les radiacions en el poble iraquí no ens han de preocupar.

La guerra ecològica no és un invent d'ara. Ja

en la guerra del Vietnam els Estats Units van utilitzar defoliant. Molts boscos van quedar destruïts i encara trigaran molts anys a recuperar-se lleugerament. La contaminació per metalls pesants encara afecta una part de la població vietnamita. Allò també devia ser guerra ecològica.

Però, a més, ¿quina autoritat moral té Occident per posar el crit al cel per la marea negra? Abans que l'Iraq envaís Kuwait, la fauna de la zona ja estava amenaçada pels continus abocaments de petroli a la zona, encara que aquest darrer ho hagi, lògicament, empitjorat tot. Hem dit que moltes espècies es poden perdre per sempre. Però el mateix passa, des de fa molts anys i en forma més exagerada, en els boscos tropicals, explotats per benefici de multinacionals i d'alguns governs. Si bé el ritme de destrucció de l'Amazònia sembla que s'ha alentit, ha costat moltes lluites fer prendre una mica de consciència sobre el tema. I molts altres boscos es continuen destruint a ritme ràpid.

La pluja àcida també va reduint la superfície forestal europea. La contaminació d'alguns rius arriba a límits difícilment tolerables. A moltes ciutats l'aire és irrespirable. Es fomenten edificacions o instal·lacions que tenen un impacte ambiental notable. Però Occident critica només la marea negra provocada per Hussein.

Està bé preocupar-se pels efectes de la guerra ecològica. Però encara estaria millor reconèixer que els iraquians no són els únics a fer-la i que els nostres governants també es preocupessin de l'ecologia quan no hi ha guerra.

